

Но на Добромиръ не му остава време да се радва на чудната гледка. Сърдцето му ще се пръсне отъ безпокойство. Дали е стигналъ на време? Нима е възможно той да извърши такова невѣроятно дѣло? Господи, смили се! Помогни му... И устнитѣ му шъпнатъ всички молитви, които знае. Още малко... Ето, досега още нищо лошо не е чулъ... Още никой не знае нѣкоя зла вестъ...

Но когато приближава стана на войскитѣ и до ушитѣ му достига нѣкакъвъ страненъ, необикновенъ шумъ, приличенъ на огроменъ бръмчащъ кошеръ, каточе нѣкой отсича ржцетѣ му, каточе остра кама го блъсва въ гърдитѣ. Съ отчаянъ стонъ той бѣсно пришпорва коня и полита нататкъ. Изплашени лица се мѣркатъ предъ очитѣ му, всички тичатъ и се блъскатъ единъ въ други като обезумѣли, всички викатъ и говорятъ едновременно, никой никого не слуша... Но две думи се издигатъ надъ цѣлия смѣтенъ шумъ, като безнадежденъ зовъ, като страшенъ укоръ:

Свети Димитъръ!... Свети Димитъръ!...

Никой не обръщаше внимание на новодошлия прашенъ, уморенъ конникъ, никой не се чуди, че вижда тамъ сина на Сеслава. Вече всичко е възможно, нѣма нищо невѣроятно. Добромиръ скача отъ коня и се смѣсва съ цѣлата тая ужасена, блъскаща се тълпа. Той не пита, не заговаря никого. Каква полза? Нима не знае, че страшното вече се е случило? Повлѣченъ отъ тълпата, той тръгва къмъ царската шатра. Всѣки се блъска нататкъ... Всѣки иска съ очитѣ си да види. Новото чудо...

Солунскиятъ чудотворецъ убилъ царъ Калояна!

Добромиръ дочува смѣтни думи, потресениятъ му разумъ долавя нѣкакъвъ смисълъ въ думитѣ. Солунскиятъ чудотворецъ? Исква му се да вика, да разкъса дрехитѣ си, да привлѣче вниманието на всички.

Лъжа е това! Дръзка безбожна лъжа! Той знае кой е убиецътъ! Той ще го посочи на всички! И съ сетни сили Добромиръ почва да се бори и да си пробива пътъ къмъ шатрата...

Нѣкой го стисна за лакета.